

Sygn. akt III AUa 732/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak
Sędziowie:	SSA Daria Stanek (spr.) SSA Małgorzata Gerszewska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Alicja Urbańska

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2014 r. w Gdańsku

sprawy W. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o należność z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji W. D.

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt IV U 868/12

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla zaskarżoną decyzję w zakresie nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy za miesiąc lipiec 2001r.;
- oddala apelację w pozostałym zakresie.

Sygn. akt III AUa 732/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 września 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. określił zadłużenie W. D. z tytułu składek za okres od lipca 2001 r. do listopada 2003 r., w tym na: ubezpieczenie społeczne w kwocie 12.628,73 zł oraz należne odsetki

w kwocie 16.508,00 zł; ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 3.056,94 zł oraz należne odsetki w kwocie 3.936,00 zł; Fundusz Pracy w kwocie 903,08 zł oraz należne odsetki w kwocie 1.180,00 zł.

Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł ubezpieczony, który zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu naruszenie prawa, tj. art. 7 Konstytucji RP i ustawy z dnia 13 października 1998 r.

o systemie ubezpieczeń społecznych wniósł o jej uchylenie.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany podtrzymał całkowicie zaskarżoną decyzję i wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy we Włocławku – IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie IV U 868/12 oddalił odwołanie.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji:

Decyzją organu rentowego z dnia 17 stycznia 2011 r. stwierdzono, że W. D. podlegał obowiązkowo z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności pozarolniczej ubezpieczeniom społecznym, tj. emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu w okresie od dnia 1 lutego 1999 r. do dnia 30 listopada 2003 r. z podstawą wymiaru składek w wysokości zadeklarowanej kwoty, nie niższej jednak niż 60 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale. Odwołanie wywiedzione przez ubezpieczonego od ww. decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego we W. z dnia 12 kwietnia 2011 r. Prezentując okoliczności faktyczne, jakie legły u podstaw wydania wyroku Sąd wskazał, że wnioskodawca od dnia 1 lutego 1999 r. prowadził działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży bezpośredniej i stacjonarnej książek wydanych po 1945 r. oraz podręczników szkolnych, sprzedaży artykułów przemysłowych, usług w zakresie marketingu. Od dnia 11 maja 2001 r. wnioskodawca prowadził działalność gospodarczą według deklaracji VAT-7

w okresie od marca 2001 r. do listopada 2003 r. Apelacja wywiedziona przez W. D. została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 13 stycznia 2012 r. Dysponując prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego organ rentowy z uwagi na brak reakcji płatnika sporządził z urzędu dokumentację rozliczeniową i po ustaleniu wysokości zaległości w dniu

7 września 2012 r. wydał zaskarżoną decyzję.

Powyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach organu rentowego. Okoliczności zaś dotyczące prowadzonej przez wnioskodawcę działalności i czasookresów podlegania z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym zostały poczynione na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy IVU 182/11. Na podstawie takich dokumentów jak odwołanie, wyrok, jego uzasadnienie i apelacja Sąd był w stanie ustalić,

z jakiego tytułu wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu społecznemu i w jakich ramach czasowych prowadził ową działalność rodzącą obowiązek ubezpieczeniowy. Ustalony stan faktyczny był

co do zasady bezsporny, strony jednakże z tak ustalonego stanu sprawy wywodziły odmienne skutki prawne.

Sąd Okręgowy zważył, że zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r.

o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2013, poz. 1442 ze zm.; dalej u.s.u.s.) płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać

z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Przepis art. 47 ust. 2-2c u.s.u.s. ustanawia natomiast, że płatnik składek, który opłaca składki wyłącznie za siebie, przysyła jedynie deklarację rozliczeniową. Osoby prowadzące pozarolniczą działalność, opłacające składki wyłącznie za siebie lub osoby z nimi współpracujące, są zwolnione

z obowiązku składania deklaracji rozliczeniowej lub imiennych raportów miesięcznych za kolejny miesiąc, jeżeli w ostatnio złożonej deklaracji rozliczeniowej lub imiennym raporcie miesięcznym zadeklarowały do podstawy wymiaru składek:

1) na ubezpieczenia społeczne - kwotę w wysokości najniższej podstawy wymiaru składek dla osób prowadzących pozarolniczą działalność, obowiązującej je i osoby z nimi współpracujące;

2) na ubezpieczenie zdrowotne - kwotę w wysokości najniższej podstawy wymiaru określonej w art. 81 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych

ze środków publicznych, obowiązującej je i osoby z nimi współpracujące, i nie nastąpiła żadna zmiana w stosunku do miesiąca poprzedniego, z zastrzeżeniem ust. 2c.

Osoby prowadzące pozarolniczą działalność, opłacające wyłącznie składki na ubezpieczenie zdrowotne za siebie lub osoby z nimi współpracujące, są zwolnione z obowiązku składania deklaracji rozliczeniowej lub imiennych raportów miesięcznych za kolejny miesiąc, jeżeli w ostatnio złożonej deklaracji rozliczeniowej lub imiennym raporcie miesięcznym zadeklarowały do podstawy wymiaru składek kwotę w wysokości najniższej podstawy wymiaru określonej w art. 81 ust. 2 ustawy z dnia

27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, obowiązującej je i osoby z nimi współpracujące, i nie nastąpiła żadna zmiana w stosunku do miesiąca poprzedniego, z zastrzeżeniem ust. 2c.

Sąd Okręgowy wskazał, że bez wątpienia wnioskodawca jako osoba prowadząca działalność gospodarczą zobligowany był do uiszczenia składki na ubezpieczenie społeczne. Z uwagi jednakże na okoliczność, że W. D. nie wywiązał się z nałożonego na niego obowiązku złożenia deklaracji rozliczeniowych za okres od lipca 2001 r. do listopada 2003 r. organ rentowy postąpił zgodnie z dyspozycją art. 48b ust. 1 u.s.u.s. i dokonał wymiaru składek z urzędu.

Wbrew wywodom wnioskodawcy wydając zaskarżone orzeczenie organ rentowy w żaden sposób nie naruszył zasady legalizmu (art. 7 Konstytucji RP), albowiem wszystkie podjęte przez niego działania czemu asumpt dano w zaskarżonym orzeczeniu zostały wydane w oparciu o przytoczone powyżej normy prawa.

Sąd Okręgowy zaznaczył także, że nie podzielił argumentacji wnioskodawcy dotyczącej jego niepodleganiu przepisom ustawy systemowej. Zaprezentowane w podniesionej kwestii stanowisko odwołującego się pozbawione jest jakichkolwiek nie tylko podstaw prawnych, ale również jakiegokolwiek racjonalnej argumentacji. Podzielając bowiem tryb myślenia odwołującego się

i przenosząc go na tło obowiązujących relacji i stosunków cywilno-prawnych, bądź administracyjno-prawnych podmioty będące stroną owych stosunków mogłyby jedynie dochodzić roszczeń

i obowiązków, bądź uprawnień z nich wynikających jedynie w czasie ich trwania. Ustanie bowiem ich obowiązywania zrywałoby automatyczne jakąkolwiek zależność między nimi i możliwość dochodzenia zaległych roszczeń. Wywiedziony tok rozumowania nie mógł zostać zaakceptowany przez Sąd Okręgowy. Znamiennym dla sprawy jest, że wnioskodawca był osobą ubezpieczoną

i w okresie trwania ubezpieczenia nie wywiązał się z obowiązków na niego nałożonych, których wykonanie skutecznie egzekwuje organ rentowy. Jedynym ogranicznikiem, który skutecznie może niweczyć zasadność roszczeń wynikłych ze spornego czasookresu może stanowić upływ terminu przedawnienia. Fakt zatem, iż od dnia 15 czerwca 2011 r. wnioskodawca nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności pozarolniczej nie pozbawia organu rentowego prawa dochodzenia roszczeń powstałych w okresie, kiedy to bez wątpienia W. D. był ubezpieczonym.

Podzielając tym samym zgodność zaskarżonej decyzji z prawem Sąd Okręgowy działając w ramach art. 477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Apelację od wyroku wywiódł W. D. zarzucając mu: błędne ustalenia faktyczne, zmianę sensu zaskarżonej decyzji, błędną interpretację zasady legalizmu oraz naruszenie zasady równości stron. Wniósł o uchylenie orzeczenia i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania lub o uchylenia decyzji z dnia 7 września 2012 r. jako wydanej z naruszeniem prawa.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że działalność gospodarczą miał zarejestrowaną od 1 lutego 1999 r. do dnia 15 czerwca 2011 r. Aktywną działalność prowadził w okresie od 1 lutego 1999 r. do 31 grudnia 2002 r., choć Sąd Okręgowy i Sąd Apelacyjny uznały, że do 30 listopada 2003 r.

Wskazał również, że nigdy nie kwestionował zadłużenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy W. D., w świetle uzupełnionego przez Sąd II instancji materiału dowodowego w trybie art. 382 k.p.c., zasługuje na uwzględnienie w części skutkując zmianą zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie zaskarżonej decyzji w zakresie nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy za lipiec 2001 r., które uległy przedawnieniu.

W pozostałym zakresie apelacja ubezpieczonego podlegała oddaleniu, ponieważ Sąd Okręgowy poza kwestią związaną z przedawnieniem, przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, prawidłowo ustalił stan faktyczny i dokonał zasadniczo trafnej oceny prawnej, którą Sąd II instancji podziela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Na wstępie z urzędu odnieść się należy do kwestii przedawnienia nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy.

Kwestię przedawnienia należności z tytułu nieopłaconych składek reguluje ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2013, poz. 1442 ze zm.; dalej u.s.u.s.). W myśl art. 24 ust. 4 u.s.u.s. należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 5-6. Takie brzmienie regulacji nadał art. 11 pkt 1a ustawy z dnia 16 września 2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz.U. z 2011 r., Nr 232, poz. 1378; dalej ustawa z dnia 16 września 2011 r.), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2012 r. i skróciła termin przedawnienia z 10 lat na 5. Zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. do przedawnienia należności z tytułu składek, o którym mowa w art. 41 b ust. 1 ustawy wymienionej w art. 2 oraz w art. 24 ust. 4 ustawy wymienionej w art. 11, którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 r., stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 r. W myśl art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 16 września 2011 r., jeżeli przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2012 r. nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Dodatkowo wskazać należy, że poprzednio obowiązujący 10 – letni termin przedawnienia na gruncie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązywał od 1 stycznia 2003 r., a więc od wejścia w życie ustawy z dnia 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 241, poz. 2074 ze zm.). Do dnia 31 grudnia 2002 r. obowiązywał 5 – letni termin przedawnienia, który został przyjęty w tekście pierwotnym u.s.u.s.

Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 17 lipca 2013 r., III AUa 1688/12, LEX nr 1372292 wskazał, że art. 24 ust. 4 u.s.u.s., jako przepis regulujący kwestie przedawnienia należności z tytułu składek nie odnosi się w żadnej mierze do przepisów regulujących zasady ustalania podstawy wymiaru składek. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w ramach uprawnień wynikających z art. 83 ust. 1 u.s.u.s. może wydać decyzję ustalającą prawidłowe podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w każdym czasie. Prawo do wydania takiej decyzji nie ulega przedawnieniu. Przedawnieniu, o którym mowa w art. 24 ust. 4 u.s.u.s. podlegają jedynie należności z tytułu składek.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 2013 r., I UK 613/12, LEX nr 1339216 wskazał, że Sąd ubezpieczeń społecznych może stwierdzić przedawnienie składek tylko wtedy, gdy nastąpiło ono przed wydaniem decyzji wszczynającej postępowanie o ustalenie podstawy wymiaru wpłat do ZUS lub obowiązku ich uiszczenia. Natomiast w wyroku z dnia 29 stycznia 2007 r., II UK 116/06, OSNP 2008/3-4/47 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że okres przedawnienia, o którym mowa w art. 24 ust. 4 u.s.u.s., biegnie od dnia wymagalności należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne

do dnia wydania decyzji zobowiązującej do zapłaty tej należności.

Art. 24 ust. 5f u.s.u.s. stanowi, że w przypadku wydania przez Zakład decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia, bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna.

Art. 24 ust. 5f u.s.u.s. został dodany przez art. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2011 r., Nr 138, poz. 808; dalej ustawa z dnia 28 kwietnia 2011 r.) i wszedł w życie z dniem 20 lipca 2011 r.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. do należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, nieopłaconych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli nie upłynął jeszcze termin ich dochodzenia, stosuje się art. 24 ust.

5f i 6 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (ust. 1). W przypadkach, o których mowa w ust. 1, okoliczności uzasadniające zawieszenie biegu terminu przedawnienia, określone w art. 24 ust. 5f i 6 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, uwzględnia się również wtedy, gdy okoliczności te wystąpiły przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (ust. 2).

Mając na względzie powyższe rozważania prawne wskazać należało, że zgodnie z art. 47 ust.

1 u.s.u.s. płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2a i 2b, nie później niż:

- 1) do 10 dnia następnego miesiąca - dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie;
- 2) do 5 dnia następnego miesiąca - dla jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych;
- 3) do 15 dnia następnego miesiąca - dla pozostałych płatników.

Skoro w niniejszej sprawie bieg przedawnienia spornych należności składkowych rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 r., dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kluczowe znaczenie ma art. 27 ustawy z dnia 16 września 2011 r. regulujący zagadnienia intertemporalne. Wedle zatem zasady wynikającej z tego przepisu do należności składkowych nieprzedawnionych do 1 stycznia 2012 r. (wedle starych zasad z zastosowaniem 10-letniego okresu przedawnienia) ma zastosowanie 5-letni termin przedawnienia, z tym jednakże bardzo istotnym zastrzeżeniem, że liczy się go nie od daty ich wymagalności, tak jak o tym stanowi art. 24 ust. 4 u.s.u.s., ale od dnia 1 stycznia 2012 r., czyli 5 lat upływie 1 stycznia 2017 r. Wyjątek od tej zasady ustanawia ust. 2 przywołanego przepisu. Oznacza on, że wybór odpowiedniego terminu przedawnienia 5-letniego (liczonego od dnia 1 stycznia 2012 r.) lub 10-letniego (liczonego od daty wymagalności składki) - zależy od tego, który z nich upływie wcześniej. W niniejszej sprawie szybciej upływie termin 10 – letni liczony od ostatniego miesiąca z okresu składkowego (listopad 2003 r.).

Sąd Okręgowy zasadnie ustalił, że wnioskodawca podlegał obowiązkowo z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności pozarolniczej ubezpieczeniom społecznym, tj. emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu od 1 lutego 1999 r. do 30 listopada 2003 r. Natomiast pozwany dostrzegając kwestię przedawnienia nieopłaconych składek decyzją z dnia 7 września 2012 r. określił zadłużenie z tytułu składek za okres od lipca 2001 r. do listopada 2003 r. dla W. D..

Należy również uwzględnić zawieszenie biegu terminu przedawnienia zgodnie z art. 24 ust.

5f u.s.u.s. od 17 stycznia 2011 r. (data wydania decyzji przez pozwanego w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym) do 13 stycznia 2012 r. (data wydania prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie III AUa 1040/11 oddalającego apelację ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 12 kwietnia 2011 r. sygn. akt IV U 182/11, który oddalił odwołania wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 17 stycznia 2011 r.) - w sumie 11 miesięcy i 26 dni.

W ocenie Sądu II instancji pozwany błędnie wywodził, że bieg terminu przedawnienia rozpoczął się wcześniej, niż data wydania decyzji z dnia 17 stycznia 2011 r., czyli od podjęcia pierwszej czynności wyjaśniającej (pismo z dnia 23 kwietnia 2010 r.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania, czyli od dnia wydania decyzji w przedmiocie podlegania przez wnioskodawcę ubezpieczeniom społecznym.

Naczelny Sąd Administracyjny (do 31 grudnia 2003 r.) w Warszawie w wyroku z dnia 12 lipca 2002 r., III SA 285/01, LEX nr 126812 wskazał, że pismo informujące o zadłużeniu z wyszczególnieniem okresu zalegania, z informacją o możliwości dochodzenia należności w trybie egzekucji administracyjnej nie przerywa biegu przedawnienia.

Mając na względzie przepis intertemporalny – art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r., to na dzień wejścia jego w życie - 20 lipca 2011 r. należności ubezpieczonego wobec pozwanego nie były przedawnione za okres od lipca 2001 r. (data wymagalności - 15 sierpnia 2001 r.). W przypadku składek za lipiec 2001 r. - data wymagalności 15 sierpnia 2001 r. - po dodaniu 10 lat przedawnienia i 11 miesięcy i 26 dni (okres zawieszenia biegu przedawnienia) - składki przedawniły się 11 sierpnia 2012 r.

Natomiast składki za sierpień 2001 r. przedawniłyby się 11 września 2012 r. Zatem organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję w dniu 7 września 2012 r. mógł określić zadłużenie W. D. z tytułu składek za okres od sierpnia 2001 r. do listopada 2003 r. na ubezpieczenie społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Pozwany na etapie postępowania apelacyjnego wykazał aktualne stany należności ubezpieczonego za okres sierpień 2001 r. do listopada 2003 r. (stany należności i deklaracje rozliczeniowe - k. 78-107 a.s.).

Odnośnie zarzutów zawartych w apelacji dotyczących nieopłaconych składek, to wnioskodawca nie przedstawił żadnych merytorycznych argumentów, które mogłyby podważyć stanowisko Sądu I instancji.

Podnoszona przez apelującego kwestia związana z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie w sprawie o należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy.

W sprawie, w której wniesiono odwołanie od decyzji organu rentowego, przedmiot oraz zakres rozpoznania i orzeczenie Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyznacza treść tej decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2008 r., II UK 267/07, LEX nr 469168; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000 nr 15, poz. 601).

Biorąc pod uwagę poczynione wyżej ustalenia i rozważania w ocenie Sądu Odwoławczego apelacja wnioskodawcy była częściowo uzasadniona, wobec czego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie apelacja W. D. na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie drugim sentencji orzeczenia.

SSA G. Czyżak SSA D. Stanek SSA M. Gerszewska